

8-9 Sigaretje

Stoppen? Pleisters zijn beter dan e-sigaret

12 40 jaar

Heleen Pott wees David Deprez de weg naar Lumière

7 Guesthouse

Sharing a kitchen with twenty other people: "It can be a chaos." But the most important thing to students is making friends

observant|4

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 17 september 2015

Dagelijks verdwijnt er 30 kiloton plastic in het milieu. Volgens hoogleraar bio-based materialen Stefaan De Wildeman kan het zo niet langer en moeten we af van onze no care houding. Tijd voor 'groene' plastics, uit suikerbiet bijvoorbeeld. Zie pagina 11. Foto: Thinkstock

nl

Beroep op KNAW om prof. Maat te steunen

"Minister schaadt academisch onderwijs"

Als wetenschappers instructies van een minister krijgen hoe ze hun colleges aan studenten moeten inrichten, is het einde zoek: dan is de academische vrijheid van onderwijs en onderzoek in het geding. Dat is de strekking van een brief van 25 binnen- en buitenlandse forensische deskundigen aan de president van de Nederlandse wetenschapsacademie KNAW, José van Dijk.

De Engelstalige brief, waarvan een afschrift aan minister Van der Steur van Veiligheid en Justitie is gezonden, schetst in geuren en kleuren de consequenties van de affaire rond em. prof. forensische anatomie George Maat (zie ook *Observant* 3). Die hield op 9 april in Maastricht een lezing voor studenten gezondheidswetenschappen over de identificatie van slachtoffers van de ramp met de MH17. Daarbij waren - zonder zich als zodanig bekend te maken - twee RTL-journalisten aanwezig. De omroep bracht delen van de lezing naar buiten en meldde tevens dat er foto's van (delen

van) de lichamen van MH17-slachtoffers werden getoond. De minister noemde dat "onsmakelijk", liet weten dat Maat niet meer voor het landelijke identificatieteam (LTFO) mocht werken en verordonneerde vervolgens dat beelden van slachtoffers alleen nog maar mochten worden getoond aan 'vakgenoten' en na toestemming van nabestaanden. Dat, zo zegt de groep van 25 onder aanvoering van de Britse prof. Sue Black en de Nederlandse dr. Hans de Boer (de laatste eveneens lid van het LTFO), betekent dat het onderwijs in dit vakgebied ernstig wordt gehinderd. Want wil men inzicht geven in het vak van forensisch anatoom, dan is het tonen van beelden van slachtoffers onontbeerlijk. "Hoe moeten we anders studenten voorbereiden en inspireren om later zelf hun land te dienen bij de volgende ramp" luidt een van de retorische vragen in de brief.

De schrijvers wijzen erop dat er nu ook internationaal signalen zijn dat forensische experts voorzich-

Lees verder op pagina 10

eng

Tutors to sit exams first

To improve the quality of exams, the School of Business and Economics (SBE) has come up with a novel measure: before students sit an exam, the tutor who developed it should first have a fellow tutor take the exam. Depending on the mark obtained, the exam questions will then be critically evaluated.

"I don't expect tutors to surrender their phone and be shut in a room for three hours," says Rudolf Müller, portfolio holder for education at SBE. "I'm assuming they'll work faster than students. But if a tutor does take a full three hours, then the students will certainly struggle."

The new arrangement is designed to catch not only typos but also ambiguities in the formulation of questions. It's not an obligation, according to Müller, but rather a guideline. "It's not our intention to control or punish staff, but we will be keeping a close eye on any complaints or incidents that arise from exams. What we're seeing more and more is that minor errors cause a major fuss among students. Rightly or wrongly, this takes a great deal of time to deal with: answering students' questions, handling objections, you name it. So I think the new measure will be less a burden than a relief."

The 'tutor exam' is part of a suite of measures that also includes, for instance, the 'four-eyes principle' implemented previously. The idea behind

this principle is that of a colleague-observer, now not just in the first two years but also in the third year of the bachelor's curricula. In addition, in the future all exams will be evaluated by students and tutors will be discouraged from recycling old exam questions.

With respect to the first-year courses, the board is taking things even further. The tutors are required to indicate to what extent exam questions align with the learning objectives of the relevant course. "These descriptions are being entered into a digital workflow system, together with the exam itself, the answer key, any related objections and so forth", says Müller.

Maurice Timmermans

Read more on page 5

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
facebook.com/ObservantUM

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Karin Faber (49, Eelde) **In het dagelijks leven:** Hoogleraar neuromusculaire aandoeningen, sinds september 2014
Burgerlijke staat: Alleenstaand, met drie zonen, Thomas (18), David (15), en Casper (13) **Woont in Maastricht**

“Ik was
alternatief:
zwarte nagellak,
fluorescerend rokje
en The Cure”

Foto: Loraine Bodewes

Er gaat niks boven Maastricht. Dat klopt wel een beetje. Leuke stad om te wonen, kleinschalig ook, prettig om je kinderen te laten opgroeien. Ik ben in 1993 van Groningen hiernaartoe verhuisd. Daar viert men het leven minder dan in het bourgondische Maastricht. Wat ik aanvankelijk wel miste, waren dansgelegenheden. Het is hier vooral zuipen en lullen in de kroeg, Groningers swingen meer. Mijn ouders woonden toen in Eelde. Mijn vader is in 1998 gestorven en mijn moeder is ook naar Maastricht verhuisd. Ze woont nu bij mij om de hoek in Sint Pieter. Het wonen op een boerderij met allemaal dieren werd haar te veel.

Ik heb een hoge pijngrens. Geen idee, niet bijzonder hoog of laag. Ik heb wel patiënten die afschuwelijk veel pijn lijden. Dat geldt vooral voor patiënten met dunnevezelneuropathie [zenuwen onder de huid functioneren niet goed]. Ze hebben voortdurend pijn, als ze slapen, bewegen, altijd. Medicatie werkt bij zenuwpijn onvoldoende. Nu wordt daar veel onderzoek naar gedaan. Ook patiënten met myotone dystrofie [een erfelijke spierziekte] kunnen veel pijn lijden. Ze verwachten niet dat je die wegneemt, ze zijn al blij als je luistert en begrip hebt. Sommigen ken ik al langer dan vijftien jaar. Omdat de ziekte ook de hersenen aantast, hebben ze specifieke persoonskenmerken. Ze zijn traag, initiatief-arm, maar ook eigenwijs en resoluut. Een hele boeiende aandoening.

Was je populair op de middelbare school? Ik was wel een gangmaker, ja. Alternatief ook: zwarte nagellak, fluorescerend rokje, The Cure, je kent het wel. En dat allemaal op een klein, streng-christelijk gymnasium in Groningen. Voor mijn ouders moet dat shocking zijn geweest, maar zolang m'n kleren schoon en heel waren, vonden ze het prima. Ze gingen ervan uit dat het

wel overwaaide, heel wijs. Ik was niet van de drank en drugs, wel van het uitgaan en het dansen. In de studietijd gingen we soms tot zeven uur door, daarna onder de douche en dan naar college.

Ik sta graag op het podium. Niet per se, maar ik heb er ook geen moeite mee. Voor mijn oratie, afgelopen juni, was veel media-aandacht. Ik heb *De Telegraaf* over de vloer gehad, *Radio 2*, *Dagblad De Limburger*. Ik doe het voor het goede doel, niet voor mezelf.

Ongezonde gewoonte? Te veel werken, dus ook 's avonds en in het weekend. Ik kan soms moeilijk stoppen en de hele zondag doorgaan. Daardoor kom ik nauwelijks aan sporten toe. Ik heb me voorgenomen om weer salsa te gaan dansen en met de crosstrainer te beginnen, zo'n step met hendels. Dat laatste is niet echt leuk, maar wel goed voor me. Ach, met een filmpje op de iPad erbij is het wel te doen.

Wat zouden je kinderen aan je willen veranderen? Jeetje, dat zou ik niet weten. Ze zuchten weleens dat ik sommige dingen totaal niet begrijp, van die generatiedingen. Laatst zat ik met mijn jongste in de auto en belt mijn oudste. Hij zegt: “Dus je bent echt niet meer boos hè.” Even later leg ik neer en zeg tegen mijn jongste: “Wat raar dat-ie dat zo vraagt.” Dat is helemaal niet raar, zegt die ineens. “Iedereen is hartstikke bang voor jou als je boos bent.” Ik moest er wel om lachen. Ze vinden ook dat ik dan een eng stemmetje krijg. Ik ga inderdaad zacht praten als ik iemand apart heb genomen. Ze noemen dat een ‘bilatje’ met mama. Van bilateraaltje. Nee, ik geloof niet dat iedereen bang van me wordt, maar ik kan de boosheid wel een tijdje bij me houden. Niet dat ik een maand later nog boos ben, maar toch. Ik vind

mezelf in dat opzicht typisch een vrouw. ‘Zand erover’ zeggen mannen sneller. **Welk boek lees je?** Ik heb net *Nietzsches tranen* gelezen, van Yalom, een Amerikaanse psychiater. *Het Raadsel Spinoza*, ook van hem, heb ik cadeau gekregen voor mijn oratie. Zijn boeken zijn herkenbaar. Ik ben geen psychiater maar wel dokter, en herken van alles in de omgang met patiënten.

Vader of moeder? Met beiden heb ik altijd een goede band gehad. Mijn vader was sportleraar en sleepte mij en mijn broer elk weekend het hele land door. Ik zat op trampolinespringen, landelijk niveau. Maar we hadden ook pony's en ook daarmee waren we evengoed elk weekend op pad. En zoals gezegd woont mijn moeder nu een stukje verderop. Dat gaat heel goed. Ze is heel makkelijk, helemaal niet veeleisend, en snel geaard hier.

Grootste ergernis? Als mensen niet eerlijk zijn. Dat vind ik heel erg en dat weten mijn kinderen ook. Wat er ook fout gaat, ik vind het prima, als ze het maar opbiechten. Ik kan dan nog even mopperen maar de kou is uit de lucht. Als ze iets achterhouden, hebben ze echt een probleem. Op m'n werk kom ik dat ook tegen, maar niet vaak. Ik ben kieskeurig en werk samen met collega's die ik kan vertrouwen.

Over tien jaar werk ik aan... Dezelfde ziekten. Ik hoop dat we dan flinke stappen vooruit hebben gezet bij de behandeling van myotone dystrofie. Voor deze patiënten kunnen we voorsnog te weinig doen. Ik zal dan, denk ik, nog steeds in Maastricht zitten. Ik hoef niet per se naar de Verenigde Staten of zo. Is alleen maar onhandig met kinderen.

Vluchtelingendebat in het kader van de Nacht van de Dictatuur

“Als jongere moet je lid worden van de Ba’ath-partij, anders slaag je niet”

“Vluchtelingen bestaan niet.

Er bestaan alleen weggewaaiden mensen, mensen die door de wind over de wereld zijn geblazen.”

Theatergezelschap Het Geluid sluit het Sphinxdebat, donderdagavond 10 september in De Brandweer, af met een pakkend gedicht. Vooraf klinken er boeiende anekdotes over het leven in een dictatuur als Syrië en hoe vluchtelingen een nieuw leven opbouwen in Europa.

“Ik was niet vrij. Op straat durfde ik niet zomaar een praatje te maken, niet eens over de prijzen in de supermarkt, laat staan over politiek”, vertelt Ayham Mardini die in 2013 de Syrische hoofdstad Damascus ontvluchtte waar hij als beurshandelaar werkte. “Zelfs met een betrouwbare buurman

kapte ik een gesprek na vijf minuten af. Dan voelde ik de adrenaline door mijn lijf gieren, bang dat hij iets zou doorspelen aan de geheime dienst of dat iemand meeluisterde.” Inmiddels woont Mardini met zijn vrouw en twee kleine kinderen in het Limburgse Vlodrop. Hij is woonbegeleider in het asielzoekerscentrum in Maastricht.

De andere spreker deze avond is Marcel Kurpershoek, voormalig VN-gezag voor Syrië. Van 1979 tot 1981 woonde hij in Damascus en ondanks zijn beschermde status als diplomaat, ondervond hij de “cultuur van angst en controle” aan den lijve. “Op een dag maakten we vanaf ons balkon foto’s van president Hafiz al-Assad (vader van de huidige president Bashar) die in een stoet voorbij kwam. Onschuldig, vonden wij. Maar niet veel

later bonkte de geheime dienst, *Moeghabarat*, op de deur. Ze pakte mijn fotocamera en trokken het rolletje eruit. Ze dachten dat we spionnen waren.”

Volgens Kurpershoek wordt de Syrische dictatuur gekenmerkt door de geheime dienst en marteling. “Een vriend van ons, journalist Harm Botje, ging tijdens ons verblijf in Aleppo ’s avonds de straat op om lucifers te kopen (de avondklok was ingesteld). Hij belandde in de gevangenis, zag hoe bij anderen het bloed uit de polsen gutste omdat er ijzerdraad omheen was gewikkeld. Het uittrekken van nagels is er routine.”

Syrische kinderen worden dagelijks geconfronteerd met de verheerlijking van al-Assad, zegt Mardini. “Zijn foto prijkt op alle schriftjes en cijferlijsten. Iedere ochtend wordt hij een kwartier

lang toegezongen. In de tiende klas moet je lid worden van de Ba’ath-partij, anders krijg je geen cijfers en kun je niet slagen.”

Hoe heeft Mardini zich losgemaakt van de dictatuur, wil gespreksleider Bahram Sadeghi (ex-Jakhals van *De Wereld Draait Door* en van Iraanse afkomst) weten. “Eenmaal in Nederland heb ik besloten dat ik een nieuw leven moest opbouwen, niet meer achterom moest kijken. Maar af en toe heb ik nog een nachtmerrie.” Veel vluchtelingen die Mardini spreekt in het asielzoekerscentrum worstelen met achterdocht. “Ze weten niet wie ze moeten vertrouwen.”

Wendy Degens

Lees het hele stuk op www.observantonline.nl

Tom Dumoulin: geen Vuelta-zege, ook geen UM-uithangbord

Hij was heel dicht bij de overwinning in de Ronde van Spanje, de 24-jarige Maastrichtenaar Tom Dumoulin. En als het was gelukt had het niet veel gescheeld of de Universiteit Maastricht had kunnen pronken met een eigen student die een grote wielronde wint.

Helaas, iets te veel ‘als’ in deze zin. Dumoulin werd uiteindelijk zesde, na een paar zinderende dagen waar hij de concurrentie steeds de baas bleef, op één beslissende dag na. En Dumoulin is al een tijdje geen UM-student meer. Tegen zijn zin, dat wel. Vorig voorjaar nog liet hij in een interview in dit blad weten dat hij graag was doorgegaan met zijn studie gezondheidswetenschappen. Hij begon eraan in 2009, na het Bonnevantencollege, gymnasium bèta; dat laatste relativeerde hij met: “Het is gewoon atheneum met Latijn.”

Op school fietste hij al hard, maar prof worden hoefde voor hem niet; arts worden wel. Hij werd uitgeloot, koos vervolgens voor gezondheidswetenschappen, het fietsen ging intussen steeds beter, dus waarom de twee niet gecombineerd? “Zo’n Epke Zonderland”, zei hij vorig jaar, “daar kan ik wel jaloers van worden. Hij doet geneeskunde en is intussen een uithangbord voor de universiteit in Groningen. (...) Het kan dus wel. Mijn ideale scenario – en ik zou er nu zelfs nog meteen mee verder gaan – is om op je eigen tempo te studeren en eventueel zes of zeven jaar over je bachelor te doen.”

Alleen, Groningen is Maastricht niet. Hier wordt het probleemgestuurde onderwijs hooggehou-

Tom Dumoulin tijdens Vuelta Foto: Flickr/Ride On

den, de aanwezigheid bij onderwijsgroepen, het meedoen met de zevensprong. Er is wel een soort topsportregeling, maar dan nog moet een student 50 procent van de tijd aanwezig zijn. Dat werkt voor profwielrenners niet. Studieadviseur Maarten van Kooij vorig jaar: “Voor echte topsporters is ‘t niet geschikt, het is meer een regeling voor de betere recreatieve sporters.”

Hij kreeg bijval van het hoofd van UM-Sport, Birgit Hendrickx. “Natuurlijk zouden wij als UM-Sport graag met grote namen wapperen, een goed

topsportbeleid ‘verkoopt’, maar dan zou men de regeling soepeler moeten maken en daar gaan de faculteiten over, de examencommissies, niet wij. De faculteiten zijn leidend, wij volgen.”

Dumoulin heeft het twee jaar geprobeerd, tot zijn poging sneuvelde, vlak voor de propedeuse. En dus is de bijna-winnaar van de Vuelta sowieso een grote naam, maar ermee wapperen, dat zit er niet meer in voor de UM.

Wammes Bos

Debat over betrouwbare wetenschap

Hoe betrouwbaar zijn de uitkomsten van wetenschappelijk onderzoek? Zestig tot 70 procent van het psychologische onderzoek geeft bij herhaling een andere uitkomst, schrijven 270 wetenschappers in *Science*. Zij hebben honderd studies herhaald. Ook veel medisch onderzoek kan meteen de prullenbak in, vertelde de Maastrichtse farmacoloog Harald Schmidt onlangs aan *de Volkskrant*. En wat te denken van de conclusies van veel economisch, biochemisch en neurobiologisch onderzoek? Die schijnen ook meer dan eens te rammelen.

Reden genoeg voor een debat. Op woensdag 30 september organiseren Studium Generale en *Observant* een debat over de betrouwbaarheid van wetenschappelijk onderzoek oftewel ‘de repliceerbaarheid van gecontroleerd onderzoek’. De panelleden zijn Michèle Nuijten, promovenda aan de Tilburg School of Social and Behavioral Sciences, Department of Methodology and Statistics en co-auteur van het artikel in *Science*; Gerard van Breukelen, hoogleraar methodologie en statistiek bij de faculteiten Psychologie en Neurowetenschappen en Health, Medicine and Life Sciences; Harald Schmidt, hoogleraar farmacologie aan de FHML, Fren Smulders, docent cognitieve neuroscience aan de FPN, en rector Luc Soete. De gespreksleiding is in handen van Tjalling Swierstra, hoogleraar wijsbegeerte.

RJ

Debat over ‘de repliceerbaarheid van gecontroleerd onderzoek’ op woensdag 30 september om 20.00 uur in de aula van de Minderbroedersberg. *Nederlands is de voertaal. Entree is gratis.*

We keken naar de onstuimige branding van de Atlantische oceaan na de zomerstorm. “Ik ben helemaal blut”, zegt mijn dochter ontgoocheld. “Al die jaren keihard gewerkt, gespaard en nu ik ga studeren blijkt het bijna niets waard. Ik zie alleen maar schulden nog voordat ik begonnen ben.” Troostend leg ik mijn arm over haar schouder en hoor hoe mijn relativerende woorden vervliegen in de draaiende wind en de getijdenstroom.

Het nieuwe collegejaar luidt een nieuw studiefinancieringssysteem voor eerstejaarsstudenten in. Daar waar voorheen nog een rijksbijdrage in de vorm van een beurs bestond, is die nu, behoudens de openbaar vervoerkaart, helemaal verdwenen. Vanaf nu wordt alles geleend. Het past in de huidige politiek liberale tijdgeest. Als jij jouw positie wil verbeteren dan moet je daar zelf voor investeren en niet de gemeenschap. Vermoedelijk hebben de schrale economi-

Rotsvast in de branding

sche omstandigheden van afgelopen jaren een vruchtbare voedingsbodem gecreëerd voor deze basisgedachte. Technisch gezien is de uitwerking van het studiefinancieringsplan en de terugbetalingsregeling niet onbillijk. Maar wat is er overgebleven van argumenten als ‘drempelloos optimale benutting van het intellectuele potentieel’ en ‘gelijke kansen voor iedereen’? Want ofschoon iedereen gelijkmatig toegang heeft tot een lening, vermoed ik dat de financiële mogelijkheden en onmogelijkheden van de ouders toch de invulling van studententijd en de gekozen uitdagingen beïnvloeden. ‘Elitair’ is hiervoor een onterechte kwalificatie, maar helemaal vrij van voorbehoud is het alleen al op gevoelswaarde voor de eerstejaarsstudent niet. En juist op de gevoelswaarde wringt het. We hebben thuis altijd uitgedragen dat je in beginsel

niet iets moet lenen als je niet zeker weet dat je het terug kan betalen. Ik weet dat het geen probleem is, maar voor mijn dochter voelt het heel anders. Ze is het huis nog niet uit en gaat een lening aan waarvan ze zelf al had berekend dat, met het gemiddelde inkomen voor afgestudeerden dat de universitaire voorlichter tijdens de open dagen triomfantelijk had getoond, er een tekort zou blijven bestaan wegende inkomen en studieschuld. Had ik eerder hierover moeten beginnen, de relativiteit benoemen?

Ik neem haar mee naar het Noordzeestrand, het is niet ver van haar kamer. De herfstwind vlokt de toppen van de aanrollende golven. Schuld-bewust begin ik over de Atlantische oceaan, hoor haar relativerende respons planeren op het opkomende tij en hoewel ze het niet zegt weet ik, trots, dat haar mening onveranderd en

rotsvast in de branding staat.

Marc Spaander, hoogleraar Verloskunde

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Hildegard Schneider inspired by Bernhard Großfeld

“Law is not neutral, it is embedded in society”

Whenever she has to give an important lecture, Professor Hildegard Schneider, dean of the law faculty, thinks of the lessons she learned from Professor Bernhard Großfeld. “He’d always say, no matter how experienced you are, be sure to practice an important lecture in advance. Keep your eye on the time: 45 minutes is 45 minutes. And a sentence should never be longer than one breath; he was in favour of short sentences, of getting to the point. You had to make your presentations as lively as possibly, preferably without notes. Reading from notes was most certainly out of the question. And if you say the word ‘finally’, don’t follow it with more than two or three sentences. Otherwise you’ll lose the listeners’ attention.”

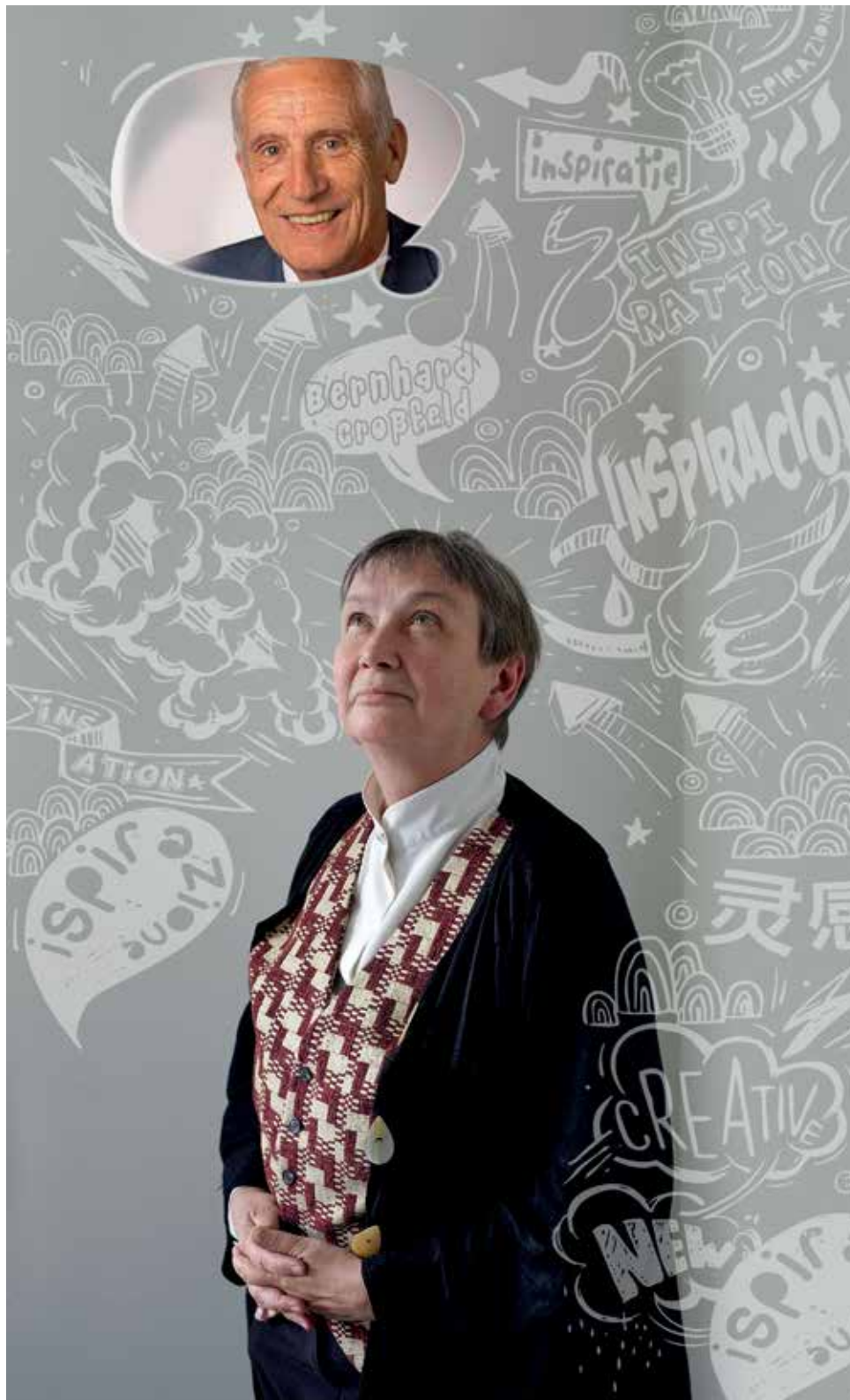

Photo: Joey Roberts/Illustration: Simone Golob

Schneider met Großfeld, a law professor, in Münster, where she was preparing for the state examination in law. “His lectures and seminars were fascinating. It didn’t matter whether it was about international trade law, tax law, private law, comparative law, corporate law, family law – his style was so vivid and he gave such good examples that I still remember them today, 35 years later. Once he was talking about the legal constructions people come up with to manage their estate when they die. In England – in the seventeenth century, I think it was – someone put their assets in a trust fund that would be released to a male heir only two or three hundred years later. The Bank of England calculated that the fund could then be a hundred times richer than the bank, and much too powerful. So the rules were changed: a trust fund can now die too.”

Großfeld showed his students that the law “is not neutral, but embedded in society and can’t

be seen as independent of it. Not infrequently has it been used as a means to score political points, and it still is; just look at tax law or asylum law. He was always looking across borders. Private international law and comparative law were still special courses in those days.” He had a soft spot for the Netherlands: he often took on PhD candidates who looked at some aspect of Dutch law, chaired the Dutch-German Lawyers Association and is still affiliated with a number of Dutch universities. He also has not been afraid to go his own way. “Even at his age – he’s over eighty now – he is still doing research on bankruptcies. What are the psychological and social consequences of different laws? He went to the Salvation Army and talked with people there who’d had to file for bankruptcy.”

She may be dean of a faculty that prizes Problem-Based Learning and thus small-scale tutorial groups, but she is also in favour of a

certain type of lectures. “You can get a lot out of them, provided you attract students’ attention and engage them. Großfeld was very good at that, as was Professor Hans-Heinrich Jescheck, who gave the criminal law lectures at eight am every morning during my first year in Freiburg. I used to sit at the front – I wanted to stay awake – in an auditorium with nine hundred students. Jescheck would walk around, pose questions, ask your name, make contact. After half a semester he’d know a third of the students by name. One morning, after a night out, I skipped a lecture. That afternoon I bumped into him on my bike. ‘Fräulein Schneider, you were absent this morning,’ he said. ‘Yes, Herr Professor,’ I replied, shamefaced. He knew me; his personal approach worked. Just like with Professor Großfeld.”

Riki Janssen

Dutchized

I’ve been in the Netherlands for 30 years. Three decennia. Three times 10 years. What?! How?! I remember moving into the country as if it was yesterday. Our first summer in the Netherlands was the wettest they’d had in many years (plenty of those since then...). Felt like a holiday or a visit to the zoo. Watching the Dutch and their ‘strange’ habits from a distance. They use toilet brushes to do the dishes?! Excuse me, they’ve never heard of zucchini or egg plant? And who the hell eats dinner before 8 pm, really, while having to survive the whole day on a bread lunch! I remember cycling to the local school every morning with a nice girl ... whom in the first two months, I could never tell apart from all the other (blond) kids during breaks. Locating my bike after class, now that was a real challenge! Ooh and that brutal honesty... Thirty years later, without noticing it, I appear to be so Dutchized you would probably not know I’m not from around here. Or so my husband tells me. It’s funny how you take over the habits you first thought were bizarre to say the least. Not that I use a toilet brush to do the dishes, thanks heaven for dish washers. I now hold a Dutch passport, but that is not being truly Dutch. Being truly Dutch, to me, is enjoying the ‘gezelligheid’ of a brown café, eating dinner around 6.30 pm, singing ‘Met De Vlam in Pijp’ loudly (and poorly) while showering and knowing Dutch grammar sometimes better than the natives. I find myself explaining and defending Dutch habits to the many international students I deal with at work. Even using ‘we the Dutch!’ And you know what the funny thing is, I don’t ‘go back home to France’ during holidays. I actually ‘vacation’ in France. Where I now look upon them as strange creatures intent on eating a warm and heavy meal at noon (ew). Where I’m super annoyed because life ceases daily between noon and 2 pm. Where when talking to people I often think: ‘will you get to the point pluuhhhh-eease?’

Holland gave me a good life. And since the country has also integrated into the wider world and now sells not only zucchinis and egg plants, but also red pepper and sweet potatoes, I say: bring on the next 30 years!

Severine Dufour, Student Affairs Officer
Maastricht Science Programme

Trend: SBE students tend to focus on exams

Poorly formulated questions, typos, the degree of difficulty: SBE students occasionally have a point and there are genuine issues with an exam. In such cases, it's understandable that they band together in protest. But these days they seem to be doing it even for spelling mistakes. Moreover, some tutors have found themselves being dragged through the mud on Facebook. The importance students place on exams appears to be on the rise.

A growing group of SBE students seem to hope to pass their courses by copying everything that's not nailed down: old assignments, exams, answer keys. Many also sign up for additional tutoring or exam preparation at Jules Maastricht or other external companies. So when exam time rolls around and they find a mistake in the test, they become extremely indignant, says Rudolf Müller, member of the SBE faculty board. "They've put in a great deal of preparation, paid a lot of money for the extra tutoring, and then if the exam doesn't meet their expectations they get angry and go looking for errors, or blow them out of proportion."

In other words, the study behaviour of some students, at least, seems to be changing. From day one of the course they are focused on the exam, according to Müller, rather than thinking about the tutorials, the assignments and the discussions

which are supposed to help them understand the subject matter.

The underlying question is, what is the purpose of an exam? "Some students think we use exams to settle scores with them, to be able to get rid of them. That of course is not true. The idea of an exam is to help students identify gaps in their knowledge and give them a chance to plug those gaps."

You could compare it with training for a sport, says Müller. "If a coach tells a runner his time is not good, it's not the done thing for the athlete to get angry. Ultimately the coach only wants the

best for his disciple. In that relationship there's always a certain tension. The trainer challenges you, pushes you, but always with the aim of helping you improve. Incidentally, it's not only SBE that's dealing with this changing attitudes to exams. I think it's going to keep the EdLab very busy in the coming years."

If students feel they are being taken for a ride, an atmosphere of distrust arises. "And in turn, the student's attitude has an effect on the tutor's motivation. Tutors start to think students are only there for the exam, and that it doesn't matter what

or how they teach."

Partly to prevent this type of fuss, SBE is trying to improve the quality of its exams. But what is it doing to change students' attitudes? "We put a lot of time into explaining what we see as an appropriate study attitude", Müller says. "This isn't high school. We want students to share their learning experiences with tutors in order to develop their skills. We also intend to incorporate this into our strategy."

Maurice Timmermans

UM drops in QS ranking

Dutch universities still count among the world's top institutions, according to the international ranking agency QS. Just not among the top fifty – not this year at least. And it is Maastricht University that has suffered the biggest drop.

Twelve Dutch universities appear in the latest QS ranking of the world's best two hundred universities. Five even make the top one hundred. The highest placed Dutch institution is the University of Amsterdam at number 55, five spots lower than last year.

Maastricht University has seen the biggest plunge

of all Dutch institutions, from 118 to 169. The differences compared to last year's list can be attributed to QS's new methodology, according to its website. The weight previously accorded to research (i.e. citations) in the natural and life sciences gave an extra edge to universities with strong departments in those fields, such as UM. The new methodology aims to do more justice to the humanities and social sciences. Universities like Tilburg, which climbed from 367 to 293, seem to be the main beneficiaries.

Not all reshuffles in the ranking can be explained by the new approach. However, the degree to

which other factors have played a part – in UM's fall, for one – is unclear.

Forty per cent of the QS ranking is based on the reputation of institutions among 75,000 academics. The remainder is made up of employers' opinions and factors such as researchers' citation scores, the ratio of students to tutors and the number of international students and staff.

The number one spot was claimed by the Massachusetts Institute of Technology (MIT), and number two by Harvard University.

HOP/Wammes Bos

"You have to join the Ba'ath party in tenth grade"

Refugees don't exist.

There are only people blown away, people blown by the wind all over the world.

With a poem, the drama group Het Geluid closed the Sphinx debate on Thursday 10 September in De Brandweer. Over the course of the evening the audience had listened to fascinating anecdotes about life in a dictatorship like Syria, and how refugees are building new lives in Europe.

"I wasn't free. I didn't dare to stop and chat with anyone on the street, not even about the prices in the supermarket, let alone about politics", says Ayham Mardini, who in 2013 fled the Syrian capital Damascus, where he worked as a stockbroker. "Even with a trusted neighbour, I'd cut off the

conversation after five minutes with adrenaline rushing through my body, afraid that he'd pass something on to the secret service or that someone was listening." Mardini now lives with his wife and two small children in Vlodrop, Limburg. He works as supervisor in the Maastricht refugee centre.

The other speaker this evening is Marcel Kurpershoek, former UN envoy to Syria. He lived in Damascus from 1979 to 1981 and, despite his protected status as a diplomat, experienced first-hand the "culture of fear and control". "One day from our balcony we took photos of President Hafiz al-Assad, the father of current president Bashar, who came past in a procession. A fairly innocent thing to do, we figured. But not long after the

Moeghabarat, the secret service, came pounding on the door. They grabbed my camera and pulled out the film. They thought we were spies."

The Syrian dictator, according to Kurpershoek, is not reticent about making use of the secret service and torture. "One evening when we were in Aleppo a friend of ours, the journalist Harm Botje, went out to buy matches. But the curfew was in place, so he wound up in jail. He saw how some prisoners had blood gushing from their wrists from being tied up with wire. Pulling nails out there is routine."

Syrian children are confronted daily with the glorification of al-Assad, says Mardini. "His photo is on all notebooks and transcripts. Pupils spend a quarter of an hour singing to him every morn-

ing. And you have to join the Ba'ath party in tenth grade, otherwise you don't get any grades and you can't pass."

How did Mardini escape the dictator, asks Dutch moderator Bahram Sadeghi (of Iranian descent). "Once I got to the Netherlands, I decided I had to build a new life, to not look back anymore. But occasionally I still have nightmares." Many of the refugees Mardini meets in the refugee centre have trouble shaking off a lasting sense of suspicion. "They don't know who to trust."

Wendy Degens

The Packages Bianca Buzbulas put together for refugee children Photos: archive Bianca Buzbulas

Law student starts campaign for refugee children

Would you bring a refugee home? This question got Bianca Buzbulas thinking. The answer was no, but the master's student of Tax Law realised that she did want to do something for the refugees. "I'd often talked with friends about how awful the situation is, but those were just words. We weren't actually doing anything." So Buzbulas decided to start a collection. "Not for clothes; those have already

been donated in abundance. I wanted to do something for the children. I asked friends of mine who themselves were once refugees what they would have liked to have." She then went out and bought as cheaply as possible things like footballs, notebooks, stickers and crayons. "I want to give the children something new. Each package is wrapped as a little gift. It's something entirely for them, and easy to take

with them if they have to move to a different reception centre." So far she has been able to put together 150 packages at a cost of around €2 each. They will be picked up next week, along with other goods collected in Maastricht, and taken to the reception centres in Budel and Apeldoorn. Buzbulas is still accepting donations; for more information, see the Facebook page of the

Law Refugee Week. Refugee issues will be in the spotlight at the law faculty all week. Blogs are being posted daily, Amnesty International Maastricht Students is present at the faculty to raise awareness among students, the proceeds from hoodies sold this week will be donated to the student refugee agency UAF, and a debate will be held on Thursday.

CF

Work like a slave, eat like a king

The Greek burger in crisis

This time I find myself dining out with a plastic tray, cup and no cutlery. What is it about burgers that makes them so 'hot' right now? As Alex and Dorina, the owners of Hamburgeria, claim on their website, "finding a proper burger that is not a sticky, full of sauce fast-food product is difficult". My definition of a proper burger would be: a masterpiece, one that is difficult to perfect at home. A satisfying, messy manifestation of all things umami: fine beef, sticky cheese, tomatoes (both fresh and in ketchup) all ready to be loaded with fresh lettuce and crunchy salad. Hamburgeria's unique burgers did not satisfy my Sunday's desires.

My menu	
The Greek burger	€ 7.50
Fries	€ 1.95
Tea	€ 1.50

As soon as I enter this newly refurbished small restaurant/takeout, I already know what I want to order: in my opinion the most unpredictable burger I've ever come across ... The Greek. I'm hoping it won't be in the same state of crisis as its namesake. Within minutes my hopes are dashed, starting with the aluminum foil and insignificant portion of oily fries. The first bite reveals that the lamb has been grilled perfectly, giving it a crunchy, sweet layer of crust. Presumably, though, the meat was then casually set aside for a while, since the burger is served lukewarm. The tzatziki sauce and feta cheese add an interesting and welcome bit of unfamiliar, but for me far beyond my comfort zone. Moreover, the bun is cold, a tad chewy and overall not really brioche-like. The baby leaf lettuce and eggplant at least add a bit of freshness, but aren't able to compensate for the mismatch between them as ingredients. By combining the, for me, un combinable the Hamburgeria's owners, as they say

themselves, have certainly put their "own spin" on their recipes.

I figured my burger would come with a solid portion of ketchup, but *caveat emptor**. A friendly waitress will offer you a small sachet of ketchup or mayonnaise, but it's just not done to charge an additional 35 cents without informing the customer beforehand. The Hamburgeria's idea of unique burgers served with fresh Limburg meat is great – but it's not really my cup of tea.

*Buyer beware

Kate Surala, master's student of European Public Affairs and student tutor at the Faculty of Law

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Hamburgeria, Wycker Brugstraat 57, www.hamburgeria.nl

Food ★★
Service ★★★
Atmosphere ★★★
Price/Quality ★★

Approved

- ▶ Draw a Stickman: EPIC
- ▶ Game/drawing/funny
- ▶ €2.15 (part 1) or €3.23 (part 2)
- ▶ iOS, Android

Your stick figure might be allowed just five lines for the body and a circle as the head; after all, in Draw a Stickman: EPIC it will be going on all sorts of adventures. In this game you solve puzzles and get around obstacles by drawing, starting with your own protagonist. Your creation then goes off on an adventure, and you solve any problems it runs into by drawing something: say, an axe to chop down a tree, a bridge to cross a river or a torch to light a fire. You can fend off monsters with a quick sketch of a sword. You don't have to be hugely talented – a few simple lines is all it takes for the app to recognise your picture.

There are now two parts to Draw a Stickman: EPIC. The recently released part 2 is slightly more expensive than the previous version. Want to try before you buy? You can enjoy two free adventures on the website www.drawastickman.com

CF

Dear Ingrid

Watching series

Ruth (23): "I love watching series. *Homeland, Breaking Bad, Lost, I have seen them all. Sometimes I even watch several episodes in one evening, because I just can't stop. Do I have a problem?*

Ingrid: Watching series is popular. I notice that at my work, where they often talk about the umpteenth episode of the so-manieth season of a series that you simply must see. This is an attraction that I have experienced myself. For weeks on end, the brothers Michael Scofield and Lincoln Burrows from *Prison Break* were my best friends. I spent many an evening with them knowing that the time would come when we had to part. I was not looking forward to that. It was so exciting with the brothers.

I had a parasocial relationship with the two men. That fake relationship is one of the reasons why we are watching series on such a massive scale. You are involved in someone else's goings on, but then only when you are in the mood. The many cliffhangers also ensure that we remain glued to the television. Is that a problem? Not necessarily. As long as watching is not constantly at the expense of sleep or studying, then it's fine. Don't worry if you watch just one more episode once in a while, when you had intended to go to bed. It is only a problem when important things are set aside and parasocial relationships are the only 'contacts' you have. How is that in your case, Ruth?

For me *Prison Break* didn't have a successor. Nobody was capable of taking Scofield and Burrows' place. Still, I am open to a new parasocial relationship. I can use a little entertainment and distraction from time to time. Does anyone have a tip for a blind date?

Ingrid Candel

Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Welcome to the Guesthouse

When I was first asked to write an article about living in the Guesthouse my editor wanted to know if it lived up to its “reputation”. Was it really just a place where exchange students came for one semester to party as recklessly as possible, do drugs that weren’t legal in their country and live with abandonment, knowing their studies were marked on a pass/fail basis?

I arrived at the Guesthouse four weeks ago. My first impression of the place was that I was living in a hospital. I wasn’t half wrong. The Guesthouse part of Brouwersweg 100 was built from the shell of a decommissioned hospital. It’s also still attached to an annex of the Maastricht hospital, the azM. The building I live in is made up of three different levels. Each level has four corridors and each of these comes with its own kitchen, common room and bathrooms. These may seem like trivial details, but they’re actually really important. For one thing, each of those corridors I mentioned? They’re locked. To get from the outside entrance of the building to my room I have to unlock a total of four doors. The longer I live in the building the more I come to realise that this controls who I become friends with. You can’t just wander into other people’s corridors and make friends. Annabelle Gurney, an Australian economics student, is in her second semester at Maastricht. For her, the locked doors made it tough to make friends at first. Because her corridor was empty when she first arrived it was hard to meet anyone: “It was like living in a mental institution.” Now she loves living here, and looks forward to coming home

from class. For Tessa Harris, another Australian student, the kitchen and common room are mainly where she has made friends. “Right now people are trying to be as social as possible,” she says. And of course, there’s drinking. She’s not the only one. For me, drinking in the common rooms with a whole group of people has been the main way to forge new friendships. Everyone has a different view on how to make friends in the Guesthouse. Henry McCullough, an Australian commerce and finance student, is now in his second semester at Maastricht. “Last semester it was easier to make friends. Right now people seem a little shy.” He explains that because he arrived halfway through the academic year, there was already a communal atmosphere. He does admit, though, that the Guesthouse can be a bit of an island and he’s yet to make any Dutch friends. He found that throughout last semester there was something on every night, and people were happy for anyone to join in. He and Annabelle Gurney have re-started a Facebook page from last semester called Guesthouse Happenings. Gurney hopes this will create a more communal atmosphere among people and encourage

friendships from all over the Guesthouse. The Guesthouse does have its drawbacks. For one, it can be hard to work in your room. “There will always be people making noise,” says McCullough. “The Guesthouse has a good but bad reputation.” It’s known as the party house and McCullough thinks it certainly lives up to its name. Matt Carneiro, an American student of International Relations and Portuguese, believes its reputation has actually improved over the years. “From what I’ve heard it used to be reckless, with a lot of drug use. Now it’s just regarded as a fun place to meet new people.” The perception that the Guesthouse is a particularly lewd and party-oriented place is only half right. That’s only one aspect of living in the Guesthouse. Dutch students like to party as much as anyone else. Furthermore, Guesthouse security guards are sticklers for the rules. All parties must have fewer than twenty revellers and all noise is to be shut off at 11pm, occasionally earlier. Gathering under that kind of surveillance doesn’t give anyone enough time to become too inebriated or rowdy. The night-time security surveillance isn’t the only disadvantage to living in the Guesthouse.

Gurney points out that it can be tough without a freezer or an oven. This seems to be the consensus and the biggest drawback to living here. When I asked Harris what she thought of sharing a kitchen with twenty other people she responded, “It can be chaos”. I’ve already run into problems keeping the kitchen tidy. It gets messy when there’s no more dishwashing liquid and 24 other people are waiting to clean up. But what distinguishes the Guesthouse from regular student share-housing? I think the Guesthouse is conducive to a good time. Students come to the Guesthouse from all over the world. They do so with the mindset that they are only here for a brief period and so they make the most of it. As Carneiro says, “Maastricht is a cultural hub”. Weekend trips have short travel times and are a lot cheaper as Maastricht is part of mainland Europe. I think the most important thing to residents is making friends. It’s one of the driving forces of why people choose to live in the Guesthouse and it’s where most of their energy is spent. Maybe drinking and partying just speeds up the process.

Photos: Jordan Mullins

Jordan Mullins

Europees rookcongres in Maastricht: “Tabaksfabrikanten doen alles om binnen te komen”

In Engeland gaan stemmen op om de elektronische sigaret te vergoeden voor rokers die willen stoppen. UM-onderzoekers zijn veel voorzichtiger en ontraden huisartsen om de e-sigaret aan patiënten aan te bevelen. Dat bleek vorig weekend tijdens het driedaagse Europese rookcongres in Maastricht. Ook het Nederlandse rookbeleid kwam aan bod. En ja, dat is nog steeds belabberd.

Stoppen met roken liever pleister dan

Tekst: Maurice Timmermans
Foto: ThinkStock

Het zijn verwarrende tijden voor rokers die hun pakje sigaretten of shag aan de wilgen willen hangen. Welke hulpmiddel kies je als *cold turkey* mislukt? Menigeeen zal hebben uitgekeken naar het Maastrichtse antirookvaccin, maar dat is op niets uitgedraaid. De antirookpil dan? Een kleine tien jaar geleden gooide dit ontwenningmiddel - met de werkzame stof varenicline - hoge ogen. Daarna kwamen de twijfels. Het leek hartklachten en depressies te veroorzaken, zo meldden rokersfora. Een studie van UM-instituut Caphri, onlangs gepubliceerd in *The Lancet*, kan wellicht enige onzekerheid wegnemen. Hoofdonderzoeker

Daniel Kotz: “Een studie onder 150 duizend proefpersonen wijst uit dat varenicline volstrekt veilig is.”

Dan is er de elektronische sigaret. Begin dit jaar liepen de gemoederen hoog op nadat Amerikaanse onderzoekers van de Universiteit van Portland in het gezaghebbende *New England Journal of Medicine* concludeerden dat de e-sigaret vijftien keer zo kankerverwekkend bleek als tabak. Bij oververhitting - de onderzoekers hadden het gebruikelijke voltage opgeschroefd van 3 op tot 5 - kwam het schadelijke formaldehyde vrij.

Een storm van kritiek barstte los. Het Portland-

onderzoek ging uit van een onrealistische uitgangssituatie. Extreme oververhitting bij een e-sigaret komt, zonder gesleutel aan de fabrieksinstellingen, nooit voor. Deskundigen vergeleken het met het braden van een kip: je laat 'm eerst zwart worden en vervolgens concludeer je dat kip kankerverwekkend is. Ook KWF Kankerbestrijding schoof de Portlandstudie terzijde als niet adequaat. Toch blijft de vraag: hoe veilig is die e-sigaret nu eigenlijk? Het was een van de hete hangijzers op het driedaagse Europese rookcongres van de SRNT (Society for Research on Nicotine and Tobacco), dat vorige week in het Mecc werd gehouden - voor het eerst in Nederland. Aanwezig waren wetenschappers en beleidsmakers uit meer dan dertig landen. Niet welkom waren de tabaksfabrikanten.

Philip Morris cum suis hadden zich allemaal aangemeld maar kregen nul op het rekest. “Voor de fabrikanten zijn deze congressen hoogst interessant vanwege de laatste stand van zaken in de wetenschap”, zegt prof. Onno van Schayck, die de bijeenkomst samen met zijn collega-hoogleraar Marc Willemsen op poten had gezet. “Ze doen echt alles om binnen te komen. We hebben enkele dagen vóór het congres nog een verdachte naam van de lijst geschrapt. Dat doen we omdat de industrie steeds weer handig aan de haal weet te gaan met wetenschappelijke kennis. Ze verdraaien uitkomsten en gebruiken die bij het lobbywerk.”

Chroom

In het Verenigd Koninkrijk is de e-sigaret dezer dagen ruimschoots in het nieuws. De Britse

en: e-sigaret

Ann McNeill, hoogleraar tabaksverslaving in het National Centre for Tobacco Control Studies, bespreekt een rapport waarin staat dat de e-sigaret 95 procent minder schadelijk is dan tabak. Een *“game-changer in public health”*, zei ze tegen *BBC News*. Nu gaan elk jaar 80 duizend Engelsen dood aan roken. Als iedereen was overstapt op een e-sigaret, had dat vierduizend doden gescheeld. In Engeland is de elektronische sigaret bezig aan een opmerkelijke opmars. Tweeënhalf miljoen Engelsen zijn al overstapt. Er gaan zelfs stemmen op om kosten te vergoeden via de zorgverzekeraar. McNeill, ook aanwezig in het Mecc, zou de e-sigaret aan iedereen aanraden die overweegt om te stoppen. Dat zou Van Schayck dus niet doen, zegt hij stellig. “Ik vind dat ze in Engeland veel te snel

concluderen dat de e-sigaret niet schadelijk is. Dat cijfer van 95 procent is wat mij betreft gebaseerd op drijfzand. Het is een uitspraak van een clubje experts, dat ook nog eens banden heeft met producenten van e-sigaretten. Mijn grootste bezwaar is dat we geen flauw idee hebben van de gevolgen op de lange termijn. Net zat ik bij een lezing over metalen in e-sigaretten: lood, chroom, zilver, tin, nikkel. Daar is nog nauwelijks onderzoek naar gedaan. Misschien zeggen we over een paar jaar dat veiligheid niet in het geding is. Zou kunnen, maar we weten het op dit moment gewoon niet. Daarom raad ik nu iedereen aan om te stoppen met een nicotinepleister, -kauwgom of andere goedgekeurde middelen. Daarvan weten we dat ze veilig zijn. Ik adviseer huisartsen om terughoudend te zijn met het propagieren van e-sigaretten.”

In Nederland gaat de e-sigaret nog niet als zoete broodjes over de toonbank, maar stel dat dat wel gaat gebeuren, zegt Van Schayck. “Dan lopen we het gevaar, na jaren van ontmoediging, dat roken weer normaal wordt. Dat is precies wat tabaksfabrikanten willen. Je ziet nu al dat ze de e-sigaret inlijven. Het is voor hen een kans om een respectabele industriële te worden. En wie weet, effent de e-sigaret, populair onder jongeren, de weg naar tabaksverslaving. Daar weten we ook nog weinig van. Op het congres is het verschil in houding tussen Nederland en Engeland voelbaar. Wij zijn echt een stuk voorzichtiger.”

De UM-wetenschappers zijn niet de enigen die hameren op terughoudendheid, zoals twee weken geleden beschreven in een artikel in het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde (NTvG). Ook de British Medical Association zet vraagtekens bij de veiligheid, met name de wisselende kwaliteit van de verschillende producten. De regering van Wales is bang dat roken weer *business as usual* wordt.

Pioniersfase

Ook het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) ontdekte dat de gezondheidsrisico's hoger waren dan verwacht. In maart publiceerde het RIVM een rapport daarover. “De e-sigaret is weliswaar minder ongezond dan tabak”, zegt wetenschappelijk medewerker Wouter Visser, een van de sprekers. “Maar de ingrediënten in de damp zijn schadelijker dan we dachten. Zelfs kanker was niet uit te sluiten. Dat verbaasde ons.”

Een probleem is de wildgroei van bestanddelen. Het RIVM onderzocht 183 vloeistoffen (bestaande uit nicotine plus smaakstof) van 26 merken. “Waar we van opkeken, is dat de informatie op het pakje niet altijd klopt met de inhoud. Het nicotinegehalte in de vloeistoffen is soms hoger, soms lager. Dat is zorgelijk. Het lijkt me een taak voor de fabrikant om dat op te lossen. We hebben het rapport naar de Voedsel- en Warenautoriteit gestuurd en ik weet dat ze het goed hebben gelezen. De waarden verschillen tussen cartridges in één en hetzelfde doosje. Een enkele vloeistof was beduidend schadelijker dan de rest vanwege tabak-specifieke nitrosamines. Maar goed, nog steeds minder schadelijk dan sigaretten.”

Waar het aan ontbreekt, zijn testmethodes, zegt Visser. “Er is geen standaardtest voor e-sigaretten. Bij het RIVM moesten we ons eigen apparaat bouwen om de producten met elkaar te vergelijken. Zo gaat het vaak, de regels volgen pas achteraf. Maar goed, de e-sigaret bestaat inmiddels een jaar of tien, dus wat mij betreft is de pioniersfase voorbij.”

Na Vissers lezing kwam uit de zaal de vraag: bleek uit het RIVM-onderzoek ook dat e-sigaretten 95 procent minder schadelijk zijn dan tabak? “Nee, dat valt volgens mij moeilijk te kwantificeren, mede vanwege de vele verschillende merken, vloeistoffen en componenten. Je vergelijkt al snel appels met peren.”

Overdosis

Niet alles draaide op het congres om de e-sigaret. Ook om stoppen met behulp van smartphone-apps, nationale rookverboden, ontmoedigingsprogramma's op scholen, de rol van erfelijkheid, en nog veel meer.

Zo ook de vraag: lukt stoppen met roken minder goed als mensen depressief zijn? Anders dan vaak wordt gedacht, zo blijkt uit een Fins onderzoek, zijn deze patiënten gemotiveerder om te stoppen dan gezonde rokers. Al is het verschil klein. Een probleem is wel, zegt Tellervo Korhonen, onderzoeker aan de Universiteit van Helsinki, dat mensen met een depressie minder zelfvertrouwen hebben. Diegenen die het toch lukt, blijken niet meer klachten te rapporteren, zoals weleens wordt verondersteld. Integendeel: ze voelen zich geestelijk gezonder.

Hardnekkiger zijn de psychiatrische patiënten die permanent in instellingen verblijven. In sommige klinieken in Australië – in Nederland is dat niet veel anders - rookt 90 procent van de patiënten, zegt onderzoeker Renee Bittoun van de Universiteit van Sydney. Het is ook een bron van ergernis en conflict tussen patiënten en staf en de staf onderling. Wel of niet geoorloofd, brandvlekken, et cetera.

“Een pakje sigaretten kost tegenwoordig in Australië 25 dollar. Dat is voor veel mensen een reden om te stoppen, maar voor patiënten geldt nog iets anders: ze moeten het gevoel hebben dat ze het aankunnen.”

Bittoun liet de patiënten vrolijk roken maar gaf ze ondertussen nicotinepleisters en -kauwgom (gratis in Australië). Nee, deze combinatie is niet gevaarlijk, en leidt niet tot een overdosis, zoals velen denken. Wat er wel gebeurt, is dat het rookgedrag verandert, de hunkering neemt af. Na twee jaar rookte niemand meer in de bewuste kliniek, zegt Bittoun. En de staf? Die bleek ineens een kwart meer tijd over te hebben voor nuttiger zaken dan rookaangelegenheden.

‘Worst practises’

Australië loopt internationaal voorop in de strijd tegen roken. Van de volwassenen rookt slechts 13 procent, nog maar de helft van het aantal in de jaren tachtig. De prijs opschroeven – 25 dollar dus – lijkt een maatregel die zijn vruchten afwerpt. In de Australische deelstaat Tasmanië ligt zelfs een wetsvoorstel op tafel om een algeheel rookverbod in te stellen voor iedereen die na 2000 is geboren.

In Nederland is het aantal rokers in de afgelopen jaren gedaald maar nog steeds steekt een kwart van de volwassenen regelmatig een sigaret op. Het rookbeleid schiet dan ook ernstig tekort, zo bleek op het congres uit een vergelijkende analyse tussen vijftien landen. Nederland bungelde onderaan de lijst qua aantallen rokers die nadenken over de gezondheidsschade voor henzelf (22 procent) of voor anderen (9 procent). Ook hebben relatief weinig Nederlanders in de smiezen dat roken longkanker, hartziekten en beroerte kan veroorzaken.

Dat is overigens niets nieuws. Op een congres in 2012 noemde Marc Willemsen, UM-hoogleraar tabaksontmoediging, de periode van 1978 tot 1994 de *Happy Tobacco Years* voor de tabaksindustrie, die toen in Nederland onbekommerd haar gang kon gaan. Een dieptepunt volgens Willemsen belichaamde de huidige minister Schippers, die het rookverbod in haar *maiden speech* “een heilloze weg” noemde. Op hetzelfde congres werd Nederland vergeleken met China, dat uitblonk in *worst practises*. Het plaatste waarschuwingen op de achterkant van sigarettenpakjes. In het Engels.

Oproep aan universiteiten en hogescholen

“Geef vluchtelingen uitzicht op een zinvol verblijf”

Zes Nederlandse wetenschappers, onder anderen de Maastrichtse hoogleraar Wiebe Bijker en de Amsterdamse politicoloog Rob Hagendijk, zijn een petitie gestart om meer vluchtelingen als student of gastonderzoeker op te nemen in het hoger onderwijs. “Iedereen wil helpen. Ons idee is: doe iets waar je goed in bent. Wij willen als medewerkers van de universiteit mensen helpen bij een betere landing in de Nederlandse maatschappij”, vertelt Bijker. Het is nadrukkelijk “geen elitaire poging om alleen hoger opgeleiden te helpen”. Het is wel een oproep aan bestuurders, studenten en wetenschappers om te komen met goede ideeën.

Syrische vluchtelingen in Wenen Foto: Josh Zakary

Met deze petitie dringen ondergetekenden aan op een snelle uitbreiding van de mogelijkheden voor vluchtelingen om als student of gastonderzoeker hun academische carrière voort te zetten. Wij roepen medewerkers bij universiteiten en hogescholen en studenten op om dit initiatief te steunen en bij te dragen aan initiatieven om vluchtelingen te integreren in de academische gemeenschap. Wij vragen de besturen van hogescholen en universiteiten, en de KNAW om met spoed beleid te ontwikkelen, bureaucratistische obstakels uit de weg te ruimen, geld en faciliteiten beschikbaar te stellen en initiatieven vanuit personeel en studenten te ondersteunen. Organisaties als de VSNU en NWO wordt ook gevraagd hun medewerking te verlenen en te helpen coördineren. Van de Minister van Onderwijs en Wetenschappen verwachten wij materiële en politieke steun.

De afgelopen maanden en weken hebben wij met

ontsteltenis kennis genomen van het onvermogen van de Europese regeringen en de Europese Unie om adequaat en eensgezind te reageren op de toestroom van vluchtelingen en de groeiende humanitaire ramp. Gelukkig zijn burgers in het ontstane vacuüm gesprongen en zijn er in de afgelopen dagen tal van particuliere en collectieve initiatieven ontstaan.

Het aantal vluchtelingen in Europese landen en dus ook in Nederland zal de komende tijd

flink toenemen. We staan voor de taak om in samenspraak met de nieuwkomers tot een goede opvang te komen en een toekomst die meer biedt dan een afgeschut hokje in een hal of tenten en barakken met uitsluitend uitzicht op koeien, varkenstallen of de komende aardappelen- of bietenoogst. Na eerste opvang gaat het om mogelijkheden om ontberingen en rouw te boven te komen en weer een zinvol en menswaardig bestaan op te bouwen. Dat zal niet makkelijk zijn, maar met de creativiteit en inzet van velen en flinke medewerking en steun van bestuurders en leidinggevenden kan veel worden bereikt, vooral als alle mensen van goede wil in hun eigen omgeving nagaan wat gedaan kan worden.

Opties bij het hoger onderwijs en in het wetenschappelijk onderzoek:

- extra ruimte voor de opvang van studenten

met vluchtelingenstatus opdat zij opleidingen kunnen voortzetten of beginnen (mmv het UAF)

- plaatsen creëren voor gastonderzoekers bij alle faculteiten en onderzoeksinstituten, inclusief bijpassende faciliteiten
- onderling en gezamenlijk met andere (onderwijs)instellingen passend onderwijs en cursussen aanbieden
- definiëren van onderzoeksprojecten waarin de problemen, ervaringen, deskundigheid en competenties van vluchtelingen positief worden ingezet en benut, bijvoorbeeld (1) op het gebied van vluchtelingenbeleid en vluchtelingenopvang; (2) op het terrein van conflict transformation, peacebuilding and development; (3) kennis van de landen en regio's van herkomst
- het organiseren van lezingen, onderwijs en andere activiteiten ter ondersteuning van de integratie van vluchtelingen in Nederland en Europa
- het organiseren van lezingen, onderwijs en andere activiteiten over de regio's van herkomst (voor en met vluchtelingen en Nederlanders)

Nadrukkelijk willen wij stellen dat dit initiatief niet een elitaire poging is om vooral hoger opgeleiden te helpen. Alle vluchtelingen moet perspectief worden geboden in aansluiting bij hun ambities en mogelijkheden. Dat kan als aan de Nederlandse kant iedereen ook in eigen kring op zoek gaat naar opties en goede ideeën. Wij roepen onze collega's, studenten en bestuurders op dat aan onze instellingen te doen en hopen dat in andere sectoren hetzelfde gebeurt.

www.petities24.com/vluchtelingen_op_universiteiten_en_hogescholen

Rob Hagendijk, Sarah de Lange, Jack Spaapen, Liesbeth van Zoonen, Marlies Glasius, Wiebe E. Bijker

UM daalt fors op QS-ranglijst

Nederlandse universiteiten kunnen zich nog altijd meten met de beste van de wereld, vindt het internationale rankingbureau QS. Maar een plaats in de top vijftig zit er deze keer niet in. En Maastricht maakt een diepe val.

Twaalf Nederlandse universiteiten horen volgens QS bij de beste tweehonderd van de wereld. Vijf daarvan staan zelfs in de top honderd. De hoogst geplaatste Nederlandse instelling is de Universiteit van Amsterdam op nummer 55, vijf treden lager dan vorig jaar.

De Universiteit Maastricht maakte de grootste duikeling van alle Nederlandse instellingen, van 118 naar 169. De afwijkingen ten opzichte van de lijst van vorig jaar hebben te maken met een wijziging in de methodologie, zo meldt QS op haar eigen site. Het zware gewicht dat werd toegekend aan onderzoek (citaties) in de sfeer van levens- en natuurwetenschappen gaf een relatief voordeel aan universiteiten waar die afdelingen sterk zijn,

zoals de UM. De aanpassing wil meer recht doen aan alfa- en gammarichtingen. Daar lijkt een universiteit als die van Tilburg sterk van te profiteren: die steeg van plaats 367 naar 293.

Overigens verklaart de nieuwe methodologie niet alle sprongen in de lijst, maar in welke mate ook andere factoren hebben bijgedragen tot bijvoorbeeld de val van de UM is onduidelijk.

De QS-ranglijst is voor 40 procent gebaseerd op de reputatie van instellingen onder 75 duizend wetenschappers. Ook de reputatie onder werkgevers weegt mee, evenals de hoeveelheid studenten per docent, de citatiescores van onderzoekers en de hoeveelheid buitenlandse studenten en medewerkers.

Op nummer één staat het Massachusetts Institute of Technology (MIT) en nummer twee is Harvard University.

HOP/Wammes Bos

Lintje prof. Bart van den Borne

Emeritus hoogleraar Bart van den Borne is vorige week benoemd tot Officier in de Orde van Oranje Nassau. Hij ontvangt het lintje voor zijn verdiensten als hoogleraar patiëntenvoorlichting bij de vakgroep gezondheidsbevordering (Van den Borne was de eerste in Nederland), maar zeker ook voor zijn begeleiding van vele promovendi uit ontwikkelingslanden. Alleen al na zijn pensi-

onering heeft hij er dertig begeleid, meest Zuid-Afrikanen. Op dit moment zijn er nog vijftien 'in de maak'. De onderwerpen liggen op het vlak van de infectieziekten waaronder malaria en hiv. Van den Borne (71) is op dit moment nog wetenschappelijk directeur van de internationale master Public Health.

MT

“Maat voor de wolven gegooid”

Vervolg van pagina 1

tiger worden: “Er zijn collega's die [naar aanleiding van het Nederlandse precedent] toegeven dat ze veranderingen aanbrengen in hun onderwijs, dat ze materiaal weglaten, dat ze minder vertellen en minder in detail; dit alles om controversiële discussies te vermijden.”

Wat de minister bijzonder kwalijk wordt genomen is de manier waarop hij de reputatie van een wereldvermaard en “zeer integer” academicus “met een 47-jarige staat van dienst aan flarden heeft gescheurd” door hem “voor de wolven” te gooien nadat de media over Maat heenvielen. “Als persoonlijke aanvallen vanuit de media niet op robuuste wijze, kalm en rationeel worden beantwoord door de regering en de geëigende wetenschappelijke

lichamen, zal dat een negatieve invloed hebben op de bereidheid van onze jonge aspirant-experts om mee te werken bij komende rampen.”

Aan de KNAW-president Van Dijk daarom het dringende verzoek om een standpunt in te nemen: “Vóór academische vrijheid, vóór onderwijs zonder censuur en vóór steun aan wetenschappers die op deze manier in moeilijkheden komen.”

De KNAW heeft nog niet op de brief gereageerd. Het college van bestuur van de Universiteit Maastricht laat weten dat het zich volgende week over de kwestie zal buigen en eventueel een standpunt zal innemen. Het bestuur van de FHML, de faculteit binnen wier gebouwen Maat zijn lezing hield, gaf vorige week te kennen zich niet publiekelijk te zullen uitspreken.

WB

Raden voortaan “positief en coöperatief”

Een “positieve houding” en “samenwerking met bestuurders en met elkaar op basis van vertrouwen”, dat is wat voortaan van leden van de universiteitsraad en van facultaire- en dienstraden wordt verwacht. Alle raadsleden hebben deze week een geplastificeerd kaartje ontvangen met de “5 golden rules”. Het initiatief daartoe komt van Herman Kingma, voorzitter van de U-raad, en is gebaseerd op de uitkomsten van een conferentie van raadsleden vlak voor de zomer. “Daar”, zo zegt U-raadsgriffier Betty Maessen, “is bepaald wat men essentieel vindt voor het werk van mede-

zeggenschapsorganen binnen de universiteit. Dus het komt van de mensen zelf.”

Naast “positiviteit” en “vertrouwen” wordt ook prijs gesteld op een “goede voorbereiding” en op “investeren in je team”; “vier je successen”, staat erbij. De laatste gouden regel: “concentreer je op de inhoud”.

Los van de vijf regels eindigt de tekst op het kaartje met een hartstochtelijke oproep om “open, eerlijk en nieuwsgierig” te zijn.

Wammes Bos

Oratie hoogleraar 'bio-based' materialen

“We kopen, dumpen en kopen opnieuw”

Een portie mosselen: niks mis mee, best lekker. Ook als je weet dat je met iedere hap wat kunststof binnenkrijgt? Plastics stapelen zich op in ons lichaam, “plastics zijn overal”, zegt Stefaan De Wildeman die vorige week vrijdag zijn oratie uitsprak als bijzonder hoogleraar New Building Blocks. Een bètaman, een innovator die mensen wil overtuigen van alternatieven omdat “we onszelf anders uitroeien”. Een dashboard uit suikerbieten, iemand?

Suikerbieten worden geoogst Foto: ThinkStock

Om te beginnen, een paar vragen aan de lezer: Zit je op een stoel?

Een bureaustoel met zwarte plastic leuningen? Je ooit afgevraagd wat erin zit? Waar het vandaan komt? Waar die leuning over vijf jaar wordt gedumpt?

Vlaming Stefaan De Wildeman (40) wrijft erover en laat wat namen vallen – polymeer polyetheen, et cetera – maar excuseert zich meteen voor het gebruik ervan. Met een universitaire opleiding tot bio-ingenieur in Leuven, een promotie in de organische chemie en tien jaar ervaring in de biochemische sector van DSM is hij een plastics-kenner. “Die leuning heeft misschien wel 10 duizend kilometer afgelegd. De basis is fossiele olie, waarschijnlijk uit het Midden-Oosten. Die olie is geraffineerd om vervolgens na een lang chemisch proces in een Chinese fabriek omgezet te worden in kunststof. De naam zegt het al: gekunsteld, nep, onnatuurlijk.”

De Wildeman: “Toen de eerste plastics op de markt kwamen, zo’n zeventig jaar geleden, hadden we olie te over. We begonnen het materiaal te verfijnen, de productie werd opgeschroefd. We wisten niet beter en dachten: ‘Wat kan ons gebeuren?’ Nu zitten we ermee, en vooral: we kunnen zo niet veel langer vooruit. Die zwarte leuning gooien we over een tijdje op het stort – want daar is het stort toch voor? We kopen een nieuwe, een mooiere. We behoren tot de 2 procent rijksten op aarde, kunnen ons veel permitteren. Of het groen of afbreekbaar is? Daarover worden we voorlopig niet gedwongen veel na te denken.

Dagelijks verdwijnt er wereldwijd 30 kiloton

plastic in het milieu. “Het gevolg van onze zogeheten lineaire economie waarin we onszelf als bezitter zien. We kopen en dumpen en kopen opnieuw.” De Wildeman is groot voorstander van de circulaire economie waarin alles rondgaat en wordt hergebruikt, “waarin we als mens zorgdragen voor een product”.

The Ocean Cleanup

Boyan Slat, oud-student van de Technische Universiteit in Delft en oprichter van The Ocean Cleanup, voer onlangs van Hawaï naar San Francisco om te achterhalen hoe groot de afvalberg is op zee en hoe diep die is gezonken. Zijn doel is een stukje plasticvrije oceaan in 2020. Hij wil kilometers lange barrières op zee leggen die de plastics als het ware ‘opvangen’. Een filter haalt de kleinere deeltjes eruit. Slat wordt vooral de hemel in geprezen, maar critici noemen zijn idee waanzin, menen dat de barrières niet bestand zijn tegen de wilde zee, vinden dat hij zijn tijd beter kan besteden aan het voorkomen van lozings.

In een interview met Slat in *Vrij Nederland* (juni 2014) wordt ook oceaan-activist Charles Moore geciteerd. Volgens hem is er zoveel vervuiling dat het maar liefst 79 duizend jaar kost om alles op te ruimen.

Wat vindt De Wildeman van The Ocean Cleanup? “Moedig en zeker het proberen waard, maar het is slechts een deeloplossing. Dertig procent van de rommel blijft drijven, de rest zinkt vrij snel naar de bodem. Plastic dat in de oceaan terecht komt, (bio)oxideert aan het oppervlak waardoor het binnen enkele maanden zwaarder wordt en zinkt. Misschien

dat er in de tussentijd zelfs een mossel of vongole op groeit. Maar wat ik toejuich is het psychologisch effect van zijn actie, dat mensen zich ervan bewust worden dat plastics niet afbreken.”

“Als ik kijk naar hoe het er nu voor staat in de wereld, schaam ik me voor mijn kinderen. Het Massachusetts Institute of Technology (MIT) maakt voorspelmodellen die de afgelopen tien jaar dicht op de waarheid zaten. Een van die modellen voorspelt dat we onszelf uitroeien, mede door de oncontroleerbare berg aan plastics. Ik ben geen fatalist en vind niet dat de plastics-industrie 100 procent op de schop moet (iets dat ook onmogelijk is) want er wordt al behoorlijk veel recyclage toegepast, maar we moeten af van onze *no-care* houding.”

Uitroeien

In 2008 schakelde De Wildemans oude werkgever DSM (onder andere producent van fijnchemicaliën, plastics, antibiotica) “een versnelling hoger op weg naar nieuwe *bio-based* materialen. Dergelijke multinationals werden gezien als grote spelers. Maar het knelt vaak bij het prille begin: er is te weinig zekerheid. En risicomijdend en defensief gedrag is er sinds 2008 (financiële crisis) niet beter op geworden.” Daarom meent hij dat universiteiten moeten initiëren, middels een startup bijvoorbeeld, in de hoop dat grote ondernemingen vervolgens aanhaken.

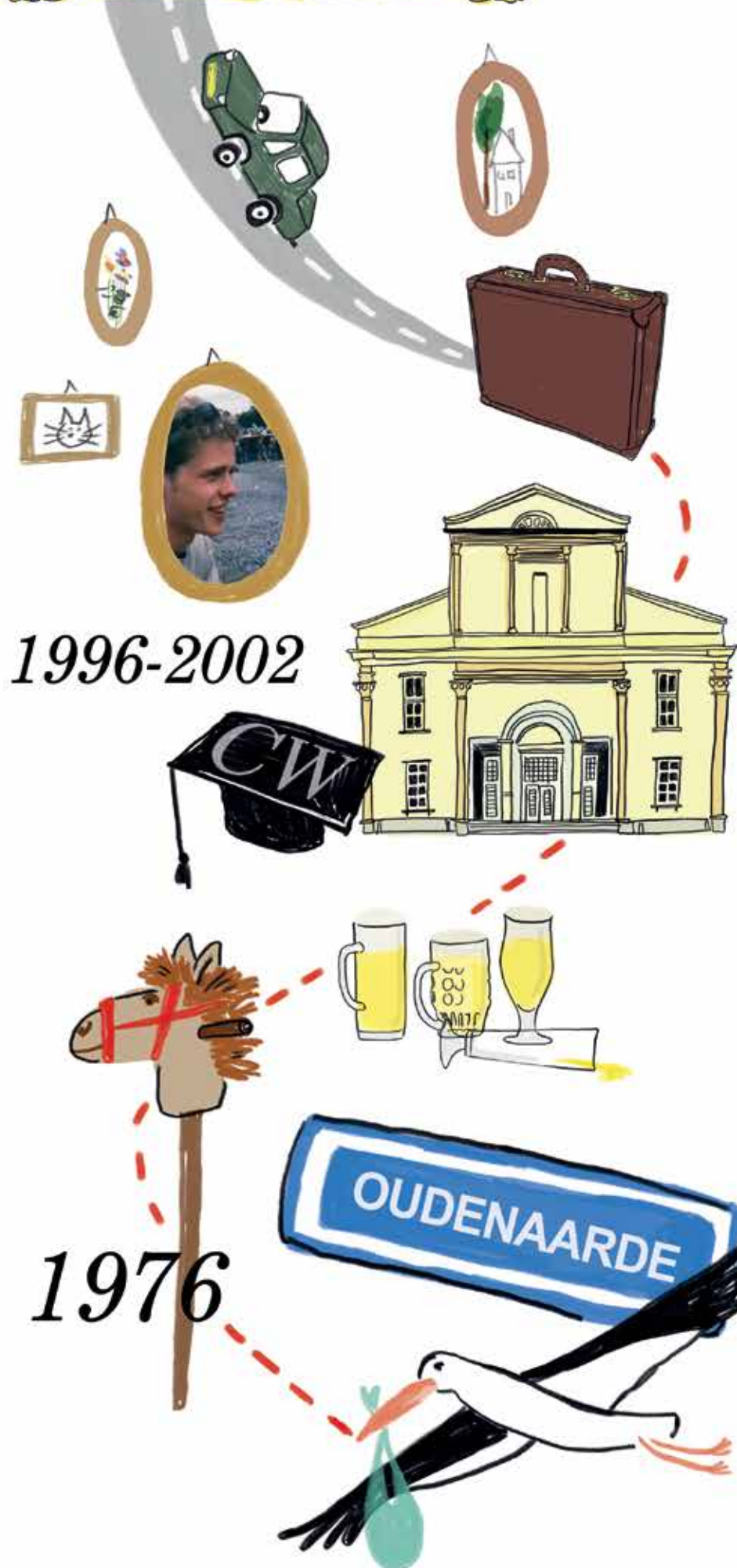
De Wildeman wil de boer op met een vernieuwend biogebaseerd product: doorzichtig plastic uit suikerbiet – als voorbeeld wijst hij naar het transparante venster op de kantoortelefoon.

Behalve dat hij suikerbieten van akkers uit de Benelux nodig heeft, moeten er “gekke klanten” zijn die de eerste producten willen kopen.

Hij noemt zich geen standaardprof “die je moet opsluiten in een kantoor”. Ja, hij kent zijn literatuur, publiceert, begeleidt promovendi en geeft les (onlangs is de master biobased materials gestart op Chemelot waarin het draait om de vraag hoe je materialen en producten kunt maken uit biologische grondstoffen, red.). Maar hij voelt het vooral als zijn “morele plicht” om met behulp van zijn opgebouwde netwerk iets te maken en aan te bieden, waarbij maatschappelijke verantwoordelijkheid hoog in het vaandel staat.

Dat hij en zijn team een zware kluit krijgen aan de promotie van het suikerbietenplastic ontkent hij niet. “De associatie met plastic is meestal negatief, maar onze nieuwe plastics hebben een verhoogd ‘groen’ gehalte. Bovendien dragen ze een ander setje normen en waarden.” Overigens zijn er eerder pogingen ondernomen om met suikerbieten materialen te maken, maar ze zijn volgens De Wildeman niet commercieel toegepast.

Nog even over de naam van zijn leerstoel: *New Building Blocks*. Als kind was De Wildeman een grote fan van Lego. “Ik vond het heerlijk om te bouwen. Ik kon mezelf uren verliezen in het verbeteren van bestaande modellen, ik vond dat het mooier en beter kon. Hij was dit jaar voor het eerst in Legoland in Denemarken. Voor zijn kinderen uiteraard.

1996-2002

1976

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven. Vandaag: David Deprez.

Studie: Ik studeerde sociologie in Leuven, inhoudelijk was het leuk, maar het collegesysteem met vijfhonderd mensen in een zaal was vreselijk. In het Maastrichtse studentenhuis van vrienden in de Batterijstraat leerde ik Tom Mulder kennen, de oer-student cultuur- en wetenschapsstudies die tot de eerste lichter van CWS behoorde. Hij vertelde over de studie en het pgo. Na een gesprek met studieadviseur Thijs Hoex - mijn ouders waren daarbij, die waren zeer sceptisch over mijn overstapplan - stond mijn besluit vast. Het curriculum was razend interessant en zat heel goed in elkaar. Wij hadden een honger naar kennis, doken graag de literatuur in. We zaten nog in de pioniersperiode, er was een onuitgesproken bondgenootschap tussen docenten en studenten. Het waren de jaren negentig, de tijd van Paars, de rampzalige gevolgen van het neoliberalisme waren nog buiten beeld, we leefden zorgeloos, genoten, hadden voldoende stuif, de wereld leek vredig.

Docent: Ik had veel favorieten, maar niemand kon zoveel enthousiasme voor filosofie opwekken als Heleen Pott. Ook tijdens hoorcolleges. Zij heeft het beste blok ooit gemaakt: *Na de Apocalyps*. Over de (on)mogelijkheid om kunst

te maken na de Holocaust. Als onderdeel van het blok gingen we vaak naar Lumière om films als *Hiroshima Mon Amour*, *Shoah* en *Schindler's List* te zien.

“Misschien stond het in de sterren: ik ben uit 1976, de UM is uit 1976 en Lumière is uit 1976”

Anekdote: We organiseerden met studievereniging Orakel - ik was heel actief - een dadaïstische avond. Iedereen moest een willekeurige bus op de Markt nemen, bij de twaalfde halte uitstappen en dan terugkomen met een kunstwerk. Wij belandden bij een nieuwe supermarkt in Heugem. Daar was net een tombola gaande, ik won een Fristi-klok. We hadden een plattegrond van Praag bij ons en vroegen in het Engels de weg. Iedereen trapte erin. “Ja, hier is toch de rivier, hoe zit dat dan?” Dat kunstwerk is niet gemaakt, we zijn de kroeg in gedoken.

Plaats: Lumière. Ik ben door Heleen Potts blok hier blijven hangen, zag in die jaren bijna alle films, ging er in 1999 stage lopen en werd in 2000 educatief medewerker. Als artistiek directeur voel ik me nog erg betrokken bij de UM en ben van plan de banden aan te halen: studenten betrekken bij de programmering, films inzetten in curricula. Misschien stond het in de sterren geschreven: ik ben uit 1976, de UM is uit 1976 en Lumière is uit 1976.

Riki Janssen

David Deprez geboren op 7 oktober 1976 in Oudenaarde (aankomstplaats Ronde van Vlaanderen), ging in 1996 cultuur- en wetenschapsstudies studeren, haalde in 2002 zijn bul, is nu artistiek directeur van het Maastrichtse filmtheater Lumière, getrouwd, heeft twee dochters, woont in Eben-Emael, België.

Wist je dat ...

van de 1472 alumni geboren in 1976 er 73 bij FASoS hebben gestudeerd - in die tijd de faculteit cultuurwetenschappen.

In België zijn twee alumni kringen actief: een in Brussel (bijeenkomsten vinden voornamelijk plaats bij de UM Campus Brussel) en een in Hasselt.

Met dank aan het Alumni Office: www.maastrichtuniversity.nl/alumni

film: *The Wolfpack*

Filmgestuurd onderwijs

Still uit *Wolfpack*

Het verhaal: Deze documentaire gaat over zes broers die opgroeien in een klein appartement in de Lower East Side. Naar buiten mogen ze niet of nauwelijks. Hun vader wil hen niet blootstellen aan het verdorven New York, maar voorziet zijn kinderen wel van een filmverzameling met meer dan vijfduizend films. Voor de gebroeders Angulo vormen die films zowel een venster op de buitenwereld als een creatieve uitlaatklep. Met zelfgemaakte kostuums en decors spelen ze scènes uit *Pulp Fiction* en *The Dark Knight* na. Zodra de oudste jongens in de puberteit raken, wordt het duidelijk dat hun isolement niet eeuwig kan standhouden.

Net zo fascinerend als het verhaal doet vermoeden, want:

- Meet the Angulos! Zes broers die leven als een roedel wolven, zij het in een wat kleiner leefgebied. Wie dagelijks in de ivoren toren van de universiteit vertoeft, vergeet soms dat de wereldbevolking niet louter bestaat uit doctorandussen met designerbrillen, maar dat onze Lieve Heer er ook nog andere vreemde kostgangers op nahoudt. Vader Oscar is een Peruviaanse Hare Krishna-aanhanger, moeder Susanna een labiele hippie en de zes broers – allen voorzien van lang, gitzwart haar en een naam uit het Sanskriet: Bhagavan, Govinda, Narayana, Mukunda, Krsna en Jagadisa – weten met versleten yogamatten en een oude ontbijtgranenverpakking een levensecht Batman-kostuum in elkaar te knutselen. Je kunt niet anders dan toegeven aan het voyeuristische verlangen

om je aan dit gezin te vergapen.

- De grootste verrassing is misschien nog wel dat de broers Angulo ondanks hun bizarre opvoeding zulk geweldig gezelschap blijken: charmant, slim, creatief en ontwapenend.

Toch een tikkeltje teleurstellend, want:

- Debuterend filmmaker Crystal Moselle ontmoette de broers Angulo bij toeval tijdens een van hun spaarzame uitjes naar de grote boze buitenwereld. Die ontmoeting heeft ongetwijfeld een positieve invloed gehad op het leven van de broers, maar als film liefhebber kun je niet anders dan betreuren dat de broers niet een wat getalenteerder filmmaker tegen het lijf zijn gelopen. Documentairemakers als Nick Broomfield of Werner Herzog zouden veel meer uit dit

gezin hebben gehaald.

- *The Wolfpack* geraakt nooit voorbij de verwondering over dit bizarre gezin. De vragen die ertoe doen, blijven onbeantwoord.

Het salomonsoordeel: *The Wolfpack* is zowel fascinerend als frustrerend, maar uiteindelijk wint de fascinatie.

The Wolfpack is de openingsfilm van Docfest (www.docfest.eu), een gloednieuw documentairefestival in het Sphinx-kwartier. De film is tevens vanaf 20 september in Lumière te zien.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Prikkeldraad

Burgers en regeringen doen aan insluiten en buitensluiten. Wie niet overvallen wil worden, wie vluchtelingen hooguit mondjesmaat wil toelaten, wie niet wil dat gevangenen en kudde vee uitbreken, die bouwt een hek. Sinds 1874 bestaan zulke afrasteringen voornamelijk uit prikkeldraad. Wie besluit tot een grote grensactie plaatst nog steeds zijn order bij de draad- en staalindustrie. Standaardprikkeldraad, schrikdraad of scheermesdraad. Het IJzeren Gordijn verdiende zijn naam: 6800 kilometer afscheiding. Rond geheel Bangladesh heeft India een hek geplaatst dat zijn weerga niet kent. In Europa brengt Hongarije dit jaar het hek weer terug. Hoe weet ik dat allemaal? Op het juiste moment verscheen kort geleden: *Prikkeldraad. Een geschiedenis van goed en kwaad* van Dick Wittenberg. Prikkeldraad is een wonder van vooruitgang, uitgevonden in de Verenigde Staten. Rond 1860 stagneerde de kolonisatie van nieuwe gebieden. Het oosten van de nieuwe natie was rijk aan (bos)gronden die voor land-, vee- en houtbouw gebruikt konden worden. Naar het westen toe veranderde het landschap. Daar begonnen de Great Plains. Een immens gebied van zuid naar noord: de prairies, variërend van rijk grasland

Hans Philipsen Foto: Loraine Bodewes

tot woestijn met een onaangenaam klimaat. De dienst werd er uitgemaakt door indianen, bizonen, veeboeren en cowboys met hun grote kudde, en niet te vergeten allerlei boevenpak.

Amerika moest toch de trek naar het westen bevorderen. Uit Europa kwamen miljoenen migranten binnen. De nieuwe spoorlijnen boden uitkomst. Eén hindernis was er voor de nieuwe

boeren. Bij gebrek aan hout konden zij hun bezit niet omheinen. Na 1860 zijn er tientallen octrooien voor allerlei soorten draad aangevraagd. In 1874 begon de victorie in DeKalb, een stadje honderd kilometer ten westen van Chicago. Een boer, een smid en een handige jongen vonden ondanks onderling gekrakeel de oplossing voor een stevige draad die in massa kon worden geproduceerd. Al in 1876 verkochten ze 1.3 miljoen kilo draad. Rond 1890 was het gedaan met het Wilde Westen. Al zestig jaar koester ik deze kennis als anekdote. Ik studeerde bij professor Den Hollander die sociologie met amerikanistiek combineerde. Wie hem verraste met grote theorieën zoals: "Het waren de spoorwegen die het wilde westen ontsloten", die kon het prikkeldraad verwachten. Den Hollander praktiseerde het leerstuk "de gewone werkelijkheid leert al anders". Wittenberg leert mij weer deze wondere beginfase van een simpel product kennen. Maar ook alle gruwelen die daarna kwamen. Concentratiekampen, loopgravenoorlogen, hekwerkwijken en de rest.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Chahinda Ghossein,

Ton Hartlief, Stefan Meuleman, Alexandra

Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdreducteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Ype Driessen,

Severine Dufour, Jordan Mullins, Hans Philipsen,

Romeijn Sadée, Marc Spaanderman, Kate Surala,

Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltes

ROMMELMARKT/FLEA MARKET

SCOUTING WOLDER 19&20

SEPTEMBER, TONGERSEWEG 342

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN

VANAF 14 sept. www.taalstudiocampo.nl

Student gezocht voor inwonen in woonhuis

te Smeermaas België prijs notk 500 meter

van de Nederlandse grens 0032474329958

GUITARIST DRUMMER SINGER? COME

JOIN OUR MONTHLY JAMSESSIONS.

ALSO LIVE ROCK MUSIC. SEE AGENDA.

WWW.CAFEUTVLOOT.NL

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING

INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE

KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE

PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL

0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

BRAVAS Dutch Diner Sint Pieter

Maastricht zoekt nog horecamedewerkers

www.bravas.nl info:06-58912619

Free lesson Tango Argentino! 9 & 23 Sep

19.15-20.15 www.tangomaastricht.nl

beginnerscoursen start 27 Sep and 21 Oct

Paarltes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden

Paarltes te weigeren.

_____ € 3,00

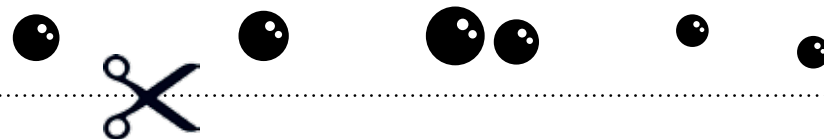
_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

HUNGRY?
Burgers fries and more
SINT PIETERSTRAAT 50 6211 JP MAASTRICHT +31(0)433215689
OPENING HOURS TUESDAY - SUNDAY 4 PM TILL 10 PM
150 METERS FROM UNIVERSITY LIBRARY

Soo Thai
So original thai
opposite the university
50 seats | Free | recharge laptop or mobile phone | special day offers | ready to go meal for at home
with student card 10% discount
Tongersestraat 54 | 6211 Ip Maastricht | 043-3217946

Valkenburg
app nabij station Houthem
Appartement met uitzicht over heuvelland.
Gunstig gelegen t.o.v. Maastricht
In nieuwstaat 107 m2
Vraagprijs € 284.000,-
Foto's www.heuvellandwonen.nl
Telefoon: 043 459 1213
Mobiel: 06 4234 7253

tell your story or listen ... to storytellers ... to Poets
POETRY SLAMMERS
VERTEL & TOEGEFEST
not only in Dutch but also in English, German and French
26 SEPTEMBER FREE ENTRANCE!
more info? www.toutmaastricht.nl/velfeest

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

17-9 14.00 uur: mw. Yuan Tian	14-10, 12.00 uur: mw. Aisha O. Maulana, MSc.
17-9, 16.00 uur: mw. Anna Sagana, MSc	14-10, 14.00 uur: mw. Selamatit Mengesha Bilal, MSc. – Double Doctoral Degree UM-University of Alcalá
18-9, 12.00 uur: mw. Sameera Peraramelli, MSc	
18-9, 14.00 uur: mw. Lotte H.J.M. Lemmens, MSc	15-10, 14.00 uur: dhr. Henk I.J.W. Havens, MSc.
18-9 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Harro van Lente	15-10, 16.00 uur: mw. Sanaz Yahyanejad, MSc.
23-9, 12.00 uur: mw. Peggy J.J. Spauwen, MSc	16-10, 10.00 uur: mw. Alexandra C. Niculescu, MSc.
23-9, 14.00 uur: dhr. Maximilian K.P. Gaber, LL.M	16-10, 12.00 uur: mw. Birthe A. Lehmann, MSc.
23-9, 16.00 uur: mw. Wenqing Liao	16-10, 14.00 uur: mw. Franziska Grashof, LL.M.
24-9, 10.00 uur: dhr. Gabriel Paiva Fonseca Double doctoral Degree UM – University of Saõ Paulo, Brazilië	16-10, 16.00 uur: mw. Josine J.C. Polak, MA.
24-9 12.00 uur: mw. Katarina Putnik, MSc	20-10, 16.00 uur: mw. N. Bronwen-Manby, LL.M.
24-9, 14.00 uur: mw. Marieke H. Pluijmert, MSc	21-10, 10.00 uur: dhr. Lorenzo Desideri, Dottore Magistrale
24-9, 16.00 uur: dhr.drs. Marc L. Hilhorst	21-10, 12.00 uur: mw. Huizhen Chen
25-9, 10.00 uur: dhr. Marco B.E. Schaaf, MSc	21-10, 14.00 uur: dhr. D. Allah-Adoumbeye Djimadoumngar
25-9, 12.00 uur: dhr. Martinus J. Gevonden, MSc	21-10, 16.00 uur: dhr. Th.J. van Rensch, LL.M.
25-9, 14.00 uur: dhr.drs. Bart T. Biallostowski	22-10, 10.00 uur: mw. Alexandra König, MSc.
25-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. J.W.M. Muris	22-10, 12.00 uur: mw. Irene Eurlings, MSc.
30-9, 9.30 uur: dhr. Bryan Guillaume, MSc	22-10, 14.00 uur: dhr. Michel J.L. Walthouwer, MSc.
30-9, 14.00 uur: mw. Linda Springvloet, MSc	22-10, 16.00 uur: mw.drs. Michelene N. Chenault
30-9, 16.00 uur: dhr.mr. Bastiaan Kemp	23-10, 10.00 uur: mw. Marie J.M. Miglianico, MSc.
1-10, 14.00 uur: dhr. Michael N.J. Wells-Greco, LL.M.	23-10, 14.00 uur: mw. Constance M. Sommerey, MPhil.
2-10, 14.30 uur: Inauguratie prof.dr. Liesbeth J. Boersma	23-10, 16.00 uur: mw.drs. Elisabeth G. Klompenhouwer
2-10, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Joop P. van den Bergh	28-10, 10.00 uur: dhr. Eduardo Muniz Pereira Urias
7-10, 12.00 uur: dhr. Aidas Masiliunas	28-10, 14.00 uur: dhr. Tobias Heldt, LL.M.
7-10, 16.00 uur: mw.drs. Yvonne P.J. Bosch	28-10 16.00 uur: dhr.drs. Anand Vinekar
8-10, 14.00 uur: mw. Ilse G.M. Slot, MSc.	29-10, 10.00 uur: mw. Fleur E.P. van Dooren, MSc.
8-10, 16.00 uur: dhr. Nicolas (Nicky) A.M. Pansters, MSc.	29-10, 16.00 uur: mw.drs. Gabriëlla Pons van Dijk
9-10, 10.00 uur: mw. Paula Nagler, MSc.	30-10, 10.00 uur: mw. Yara Pujol-Lopez, MSc.
9-10, 14.00 uur: dhr. Jochem W. van der Veen, MSc.	30-10, 12.00 uur: dhr.drs. Bart A.E. Maesen
9-10, 16.00 uur: dhr. Roger A.J. Habets, MSc.	30-10, 14.00 uur: dhr. Mehrdad Seirafi, MSc.
	30-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.mr. Joep Simmelink

Interne vacatures

- **Associate Professor** Faculty Development/HRD, SBE, 26.6-38 hours
Vacancy number: AT2015.168
- **PhD position** in the area of cell-biomaterial interaction at FHML/MERLN/cBITE, 38 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.169
- **Promovendus**, International Tobacco Control (ITC) Netherlands Study-School CAPHRI-Vakgroep Gezondheidsbevordering, FHML, 38 uur, salarisschaal promovendus
Vacaturenummer: AT2015.170
- **Controller**, Finance, 30.4-38 uur, schaal 11/12
Vacaturenummer: AT2015.171

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

wijnrestaurant

mes amis

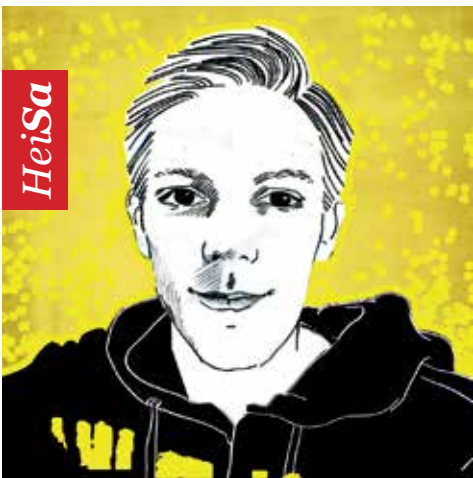
Benoemd tot meest gastvrije onderneming voor 2015!
Winner of the contest most hospitable entrepreneur 2015

Nu ook:
2-gangen lunch + koffie
voor € 24,50 p.p

gespecialiseerd
in regionale wijnen

Tongersestraat 5 - www.mesamis.nl - 043-3257866

HeiSa

Beste Sjaars,

Nu het academische jaar enkele weken oud is, heb je wellicht het gevoel dat je Maastricht al redelijk goed kent: het centrum is klein, 't Vrijthof groot, de Brusselsestraat is vals plat en de UB ontzettend druk.

Wat je misschien nog niet wist, is dat je op maan- en woensdagavonden om half drie 's nachts in de Feesfabrik bier krijgt voor twee kwartjes. Met het vervallen van de basisbeurs is dat uiteraard erg nuttige informatie.

Kijk verder niet vreemd op wanneer er bij het afrekenen van je boodschappen gevraagd wordt om een 'tuutske', want dit is lokaal geblèr voor 'plastic zakje'. Over het dialect in deze regio zou ik overigens een ferm stukje proza kunnen schrijven, maar eigenlijk spreekt die meuk wel voor zichzelf: het lijkt ontzettend veel op Duits en daar wordt een student een beetje akelig van. Heb je een irritante en betweterige gozer in je tutorial? Tien euro dat hij een Duitser is.

Geniet daarnaast vooral op de doorde-weekse dagen van een biertje op de Markt, want in het weekend hebben wij studenten daar niets te zoeken. Wanneer de werkweek voorbij is, stinkt Maastricht naar paupers: de geuren van vieze Axe-deodorant en Albert Heijn haargel heersen in de Mestreechse kroegen. De Zuid-Limburgse inteelt en kampbewoners delen dan de lakens uit in de plaatselijke horeca. Voor een student is de kans dat je zonder slag of stoot thuiskomt op zo'n avond, kleiner dan de kans dat een Chinees de Tour de France wint, of Oranje naar het EK gaat. De harmonieuze sfeer in de Fessa op een woensdag staat in schril contrast met het dozijn aan politieauto's dat nodig is om alles in goede banen te lijden tijdens een vrij- of zaterdagavond.

Onder de eerstejaars zijn er enkelen die nog even aan de bak moeten om de werkelijke definitie van 'sjaars' te mogen vertegenwoordigen; ze staan nu te boek als 'feut', 'aft' of 'a-lid'. *Hard work pays off* en wanneer je onderdeel wilt zijn van een mooi clubje zal je daar tijdens een A-tijd voor moeten werken. Of je moet lid bij S.V. Koko zijn geworden, maar ik heb vernomen dat een lidmaatschap daar nog rijker is aan teurstellingen dan de bokswedstrijd tussen Floyd Mayweather en Manny Pacquiao. En verder zoek je het allemaal maar lekker zelf uit. Mocht je vragen of opmerkingen hebben, stuur dan een mail naar no-reply@sadee.nl.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Excursie naar Plopsaland

Dan maar titelloos naar de studenten toe want die kunnen mijn deskundige inzichten nog geen dag missen. Neem die fameuze club van gezondheidswetenschappertjes in de dop, de Satéprickers. Ik kwam er binnen terwijl men in volle krijgsraad bijeen was. Om de tafel ernstige, om niet te zeggen bedrukte gezichten. Terwijl ze nog maar zo jong zijn! Wat zal het zijn, 19, 20 jaar? En dan al hangende mondhoeken, diepe fonsen, krachteloos onderuit gezakte lijven. Het tafereel deed mij erg denken aan een gezelschapje *op restaurant* (zoals de Vlamingen zeggen) dat een paar overrijpe mosselen heeft gegeten en nu met angst en beven afwacht of de darmen zich stil gaan houden.

Met een welgemeende strijdkreet betrad ik de ruimte: "HOLADIEE HOLADIO, kom prik-kertjes van me, niet zo somber, als ik het goed zie hebben jullie een PR-probleempje en laat ik daar nu net ontzettend deskundig in zijn!" Ik vertelde ze tussen neus en lippen door dat op mij in het verleden de exclusieve taak rustte om de vorige president van de uni waar nodig van PR-adviezen te voorzien, ik vertelde ze ook dat dat héél vaak nodig was, dat ik hem dan altijd een hart onder de riem stak en dat de president altijd glom van tevredenheid als hij dankzij mijn inspanningen weer ongemoeid over straat kon. Ik vertelde er maar niet bij dat de huidige president onder ons gezegd en gezwezen gewoon te eigengereid is voor PR-advies, zelfs van mij, en dat zulks ongetwijfeld een der achtergronden was voor mijn huidige nederige betrekking. Maar hoera, van die ballast had dit clubje in het geheel geen last. Met beide handen grepen ze de uitgestoken hand aan.

-Weet u meneer Albert, we vinden het zó gemeen. Organiseer je een leuke lezing voor je medestudenten, komen er ook journalisten! En

die zeggen dat niet eens!

-Nee, jongens, dat ken ik van ze: geen minderwaardiger gebroed dan persmuskieten. Je kent die uitdrukking toch wel: iemand liegt dat het gedrukt staat? Nou dan! En toen?

Volgde een zorgelijk verhaal over de zogenaamd door hun toedoen beschadigde reputatie van de spreker, en over al die journalisten uit het hele land die er daarna steeds weer over begonnen, en nu weer het universitaire sufferdje (-ho ho eventjes, zeg ik, een prachtblad! Dat mij een welverdiend podium biedt; -sorry meneer Albert) en of ik wist hoe ze nu verder moesten.

-Wat hebben jullie tot nu toe gedaan, jongens, vroeg ik minzaam.

-Eigenlijk niks, we hebben alle deuren op slot gegooid en gaan alleen nog met hoodies over straat. Incog .. eh, hoe heet dat ook al weer.

-Echt waar? Maar dat is perfect! Wat kan ik jullie nog leren? Als de media zaniken over transparantie steek je gewoon je middelvinger op! Dat deed onze vorige UM-president ook altijd, met verbluffend resultaat. Het zijn wolven, aasgieren, je gooit ze wat toe en ze willen meer! Daar is maar één remedie tegen: totale radiostilte. En voorlopig maar even geen lezingen meer. Doe leuke dingen waar geen persmuskiet op af komt. Iets met wijnproeven of zo? Een excursie naar Plopsaland? Even geen gevoelige onderwerpen jongens, dat komt later wel weer. Alles sal reg kom!

Ze keken me glazig aan.

Dat leek me op dit moment het hoogst haalbare.

Twitter: @a_bergbroeder

Albert Bergbroeder